

Arrest

nr. 136 636 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun conflict met de maffia in Karachi en de daaruit voortvloeiende problemen.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werden geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112 188 van 17 oktober 2013 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat zij niet aantonen dat zij in hun regio het risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers algemene informatie neer over de situatie in Pakistan en drie krantenartikelen uit verschillende Pakistaanse kranten die hun vervolgingsvrees dienden te bevestigen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het

poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Wat betreft het internetartikel "Harsh warning: Ice cream parlour comes under fire allegedly for not paying extortion" d.d. 26 september 2013 gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dergelijke algemeen artikel over afpersing in Pakistan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, vermits ze op geen enkele manier hebben aangetoond dat ze het slachtoffer werden van dergelijke praktijken, in gebreke.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten hebben verzoekers reeds neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werden besproken in de bestreden beslissing. De Raad ziet dan ook niet in in welke mate het opnieuw voorleggen van deze documenten de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht stelt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij thans een stuk in origineel neerleggen dat hun relaas en vrees ondersteunt en aantoont, met name een origineel stuk, gedagtekend 15 april 2014, van de hand van een rechter waarbij een bevel wordt uitgevaardigd tegen verzoeker en gecertificeerd door een notaris. Verzoekende partijen besluiten dienaangaande dat zij derhalve, in tegenstelling tot de beschikking p. 2, hun vrees voor vervolging wel degelijk *in concreto* hebben aangetoond. Zij vervolgen dat de voorzichtigheid in deze zaak als gevolg heeft dat er aandacht moet besteed worden aan de nieuwe elementen en niet zomaar kan verwezen worden naar het vorige ongeloofwaardig bevonden relaas of de corruptie in Pakistan. Zij argumenteren dat de inhoudelijke

ongeloofwaardigheid moet worden vastgesteld in de documenten; duidelijk moet aangegeven worden waarom deze documenten ondermijnd worden; en inhoudelijke en vormelijke gebreken moeten worden vastgesteld, wat niet het geval is. Verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de RvV in het verzoekschrift en stellen ter terechtzitting vast dat daar in de beschikking niet wordt op geantwoord. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat het verzwijgen van het paspoort niets te maken heeft met hun nieuwe asielaanvraag. Verzoekende partijen wijzen voorts op de precare veiligheidssituatie in Pakistan en zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal veel te gemakkelijk stelt dat de krantenartikelen die zij hebben ingediend algemene informatie betreft.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting er ten onrechte van uitgaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande de krantenartikelen die verzoekende partijen hebben neergelegd het volgende opgemerkt: *“Zo is het niet geloofwaardig dat een artikel, zoals dat uit de Daily Sachal Times Karachi, plotseling melding zou maken van een schietincident dat anderhalf jaar daarvoor zou hebben plaats gevonden. Het is voorts opmerkelijk dat men zou schrijven dat u een van de gewapende personen was die bij dit schietincident betrokken waren. Op dat moment verbleef u al geruime tijd in België. Het artikel uit de Weekly Sansani Khaiz Karachi is overigens exact hetzelfde artikel dat in de Daily Sachal Times Karachi verscheen. U stelt dat de artikels geschreven werden in opdracht van de vader van het beweerde slachtoffer. Dit bevestigt dat Pakistaanse kranten bepaalde artikels in opdracht van derden laten verschijnen en dat aan dergelijke artikels bijgevolg geen waarde kan worden gehecht. Bovendien bleek u tijdens de eerste asielprocedure niet eens op de hoogte te zijn van de naam van dit slachtoffer of van de vader van het slachtoffer (CGVS, 5 maart 2013, p.16 en 17). Het artikel over de dood van Kamran Ali, uw bewaker, werd reeds door de RvV beoordeeld. De RvV zei hierover dat in het artikel niet naar u werd verwezen en dat er niet werd gesteld dat Kamran Ali door u tewerkgesteld werd.”*

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing en uit 's Raads arrest nr. 112 188 van 17 oktober 2013 waarin het volgende wordt geoordeeld: *“(…)3.5. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoekers geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst blijkt uit de informatie van de United Kingdom Border Agency, die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoeker in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort waarmee hij op 20 oktober 2008 een visum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 27 oktober 2013, heeft aangevraagd en verkregen (stuk 13). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij moedwillig heeft getracht dit te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties, hetgeen zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnd. Verzoeker liet echter na zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hem hiernaar gevraagd werd (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 23). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit te zijn geweest van een paspoort uitgereikt in maart 2010 tijdens zijn reis van Pakistan naar België in 2011, maar nooit eerder een paspoort te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt of verzoekers in maart 2010 voor het eerst een paspoort hebben aangevraagd, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Even later stelt verzoeker plots dat hij vergeten vermelden was dat hij in 2003 of 2004 reeds in het bezit was van een paspoort omdat hij toen van plan was naar Dubai te gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Tevens stelt verzoeker dat hij zijn land van herkomst nooit eerder verlaten heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook tweede verzoekster, de echtgenote van verzoeker, ontkent dat verzoeker ooit in het Verenigd Koninkrijk zou zijn geweest (stuk 4B, gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer verzoeker echter geconfronteerd wordt met de informatie van de United Kingdom Border Agency, stelt hij dat hem door de smokkelaar werd opgelegd dit te verzwijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoeker geeft vervolgens toe reeds tweemaal in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest, maar slaagt er geenszins in hierover duidelijke en coherente verklaringen af te leggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21 en 22). Zo stelt hij niet meer te weten wanneer hij in het Verenigd Koninkrijk was en situeert hij dit slechts vaagweg in 2004 of 2005, weet hij niet of dit in de periode was dat zijn vrouw met de kinderen was gevlucht naar het Verenigd Koninkrijk, stelt hij het niet te weten wanneer hij gevraagd wordt naar het visum voor het Verenigd Koninkrijk dat geldig was tot 27 oktober 2013 en ontkent hij ooit een verblijfsstatuut voor het Verenigd Koninkrijk gehad te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze*

verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft hieromtrent ernstig in gebreke en slaagt er niet in een duidelijk beeld te geven van zijn verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals toegeeft dat hij zijn visum en paspoort voor het Verenigd Koninkrijk verzwegen, slaagt hij er geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Verzoeker laat immers ook in onderhavig verzoekschrift na een duidelijk beeld te schetsen van zijn verblijfplaatsen de voorbije jaren.

Bovendien blijkt verzoeker onwetend omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt hij dat er op 12 februari 2012 een FIR tegen hem, zijn broer en zijn wachter werd ingediend naar aanleiding van een schietincident bij zijn woning waarbij twee personen gewond raakten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Hoewel verzoeker aangeeft dat de familie van de jongen die gewond raakte een FIR indiende, weet hij geenszins door wie die FIR precies werd ingediend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Ook de naam van de jongen uit de buurt die gewond raakte of de naam van de andere persoon uit de wijk die gewond raakte weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Evenmin weet verzoeker wat de medische situatie van de gewond geraakte jongen op de dag van vandaag is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast weet verzoeker niets over de huidige situatie van zijn wachter (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 21). Bovendien weet verzoeker niet of er verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen hem, zijn broer of zijn wachter, noch of er enig vervolg is geweest na de FIR (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 21).

Daarnaast slaagt verzoeker er geenszins in een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat hij zou zijn afgeperst en zijn reacties hierop. Zo stelt hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een derde keer werd afgeperst eind juli of begin augustus 2011, waarbij hem gevraagd werd een miljoen roepies te betalen. Als reactie hierop zou hij een brief naar de autoriteiten gestuurd hebben (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker eerst dat hij de tweede brief naar de autoriteiten op 30 juni verstuurde, nadat hij twee maal was afgeperst voor respectievelijk 200.000 en 300.000 roepies (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Vervolgens stelt verzoeker dat de derde afpersing plaatsvond in juni en dat het in juli of augustus was dat hij het verzoekschrift indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vraagt of het verzoekschrift eind juni was, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast stelt verzoeker plots dat de derde afpersing midden juli plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nog even later stelt verzoeker dan weer dat hij het verzoekschrift indiende op 29 juli (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Vervolgens wijzigt verzoeker zijn verklaringen echter opnieuw en stelt hij dat op 29 juli een betoging plaatsvond en dat het verzoekschrift dateerde van de maand juni (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien had verzoeker deze betoging eerder op 5 april gesitueerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. Ten overvloede merkt de Raad op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker in de door hem beweerde afpersingszaak tot tweemaal toe een brief richtte aan hogere politionele autoriteiten, maar geenszins de moeite deed om bij de lokale politie een klacht in te dienen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13).(...)"

Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling en dat er in Pakistaanse kranten artikels verschijnen die onwaar zijn of waarvan de inhoud ervan onvoldoende geverifieerd werd, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partijen neergelegde krantenartikelen. Bovendien weze te worden benadrukt dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs vormt

van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de krantenartikelen die verzoekende partijen voorleggen hun geloofwaardigheid niet herstellen.

4.2.2. De opmerking van verzoekende partijen dat het verzwijgen van het paspoort niets te maken heeft met hun nieuwe asielaanvraag, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers, doordat verzoekende partijen de asielinstanties bewust hebben willen misleiden, wordt hun gehele geloofwaardigheid gehypothecerd wat logischerwijze ook wordt megedragen naar eventuele volgende asielaanvragen. Op verzoekende partijen rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft hieromtrent ernstig in gebreke en slaagt er niet in een duidelijk beeld te geven van zijn verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005. Bovendien blijkt uit 's Raads arrest nr. 112 188 van 17 oktober 2013 dat eerste verzoekende partij ook nog onwetend was omtrent kernaspecten van haar asielrelaas en zij er geenszins in slaagde een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat zij zou zijn afgeperst en haar reacties hierop.

4.2.3. Waar verzoekende partijen verwijzen naar het arrest nr. 107 901 van 1 augustus 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de bestreden beslissing in hoofde van de verzoekende partij vernietigd werd omdat de beslissing werd genomen louter op grond van overwegingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van andere stukken die de verzoekende partij in het kader van haar vorige asielaanvragen had neergelegd, en de asielzoeker op deze wijze nooit bij macht zou zijn nieuwe stukken in te dienen, merkt de Raad vooreerst op dat de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorts wijst de Raad er op dat met invoering van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.S., 21 mei 2014) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een andere toepassing gekregen heeft en aldus niet dienstig verwezen kan worden naar het arrest van de Raad nr. 107 901 van 1 augustus 2013 waarbij de bestreden beslissing in hoofde van verzoekende partij vernietigd werd. Zo onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen conform artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat, vermits verzoekende partijen hun huidige aangevoerde problemen ook weer situeren in hetzelfde discours dat eerder als ongeloofwaardig werd bevonden en gelet op de voorgaande vaststelling dat de krantenartikelen die verzoekende partijen voorleggen hun geloofwaardigheid niet herstellen, verzoekende partijen geen nieuwe elementen hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

4.2.4. Wat betreft het origineel bevel d.d. 15/04/2014 van de hand van een rechter waarbij een bevel wordt uitgevaardigd tegen eerste verzoekende partij en gecertificeerd door een notaris, waarvan zij ter terechtzitting het origineel tonen, weze ook hier te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen blijkt. Documenten, "originelen" dan wel kopieën, hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat omwille van de wijdverspreide corruptie in Pakistan valse documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan dit bevel.

4.2.5. Waar verzoekende partijen tot slot de precare veiligheidssituatie in Pakistan aanhalen, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de

uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de regio af te rekenen heeft met zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld, de situatie in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Sindh, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie die verzoekende partijen bij hun verzoek tot horen toevoegen, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Inzoverre uit de informatie van verzoekende partijen blijkt dat de situatie in de provincie Sindh als zorgwekkend en verontrustend kan voorkomen, kan hieruit niet besloten worden dat burgers aldaar thans een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS